

Gemma Lienas

La tribu de
CAMELOT

La Carlota
i el misteri del passadis secret

Il·lustracions de Jokin Mitxelena

Estrella Polar

ÍNDEX

A en Jordi, en Biel, la Itziar, la Mariona i la Isolda

Estrella Polar
Col·lecció: La Tribu de Camelot

© del text: Gemma Lienas, 2009

© de les il·lustracions: Jokin Mitxelena, 2009 (il·lustracions cedides per Editorial Planeta, S. A.)

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2009, Estrella Polar, Peu de la Creu, 4 08001 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.latribudecamelot.cat

www.gemmalienas.com

gemmalienas@gemmalienas.com

Disseny de la coberta: Maria Bergós (Departament de Disseny d'Editorial Planeta). Adaptació de Tamara Sánchez (Departament de Disseny de Grup 62)

Maquetació: M.ª Jesús Moreno

Primera edició: octubre de 2009

ISBN: 978-84-92790-85-2

Dipòsit Legal: B. 34.973-2009

Imprès per Grafos

Imprès a Espanya – Printed in Spain

Reservats tots els drets.

Prohibida qualsevol mena de còpia.

Presentació dels personatges	4
1. En Miquel desapareix	7
2. Un passadís secret i un fantasma	17
3. En Merlí de nit	28
4. Un cul-de-sac	36
5. Abracadabra!	43
6. El maligne!	50
7. En Merlí de nit	61
8. Una idea més que brillant	69
9. La vista ens enganya	79
10. Els trèvols de quatre fulles	87
11. En Merlí de nit	98
12. Una webcam a la biblioteca	104
13. Un mapa que no s'entén	114
14. En Merlí de nit	124

La Tribu de CAMELOT

Carlota/Morgana no para mai.
És optimista, combativa i amb molt sentit de l'humor. Tot li resulta interessant i observa el món amb mirada crítica, com si digués: "Això que m'expliquen, pot ser diferent?".

Saïd/Tristany és amable i molt cordial. És difícil que s'enfadi i que es posi de mal humor. Sempre procura que les relacions entre tots vagin bé.

Eli/Celinda és tan entusiasta que s'apunta a qualsevol cosa. Sempre pregunta molt. Li encanta jugar. Té molt bon rotllo amb en Marc, el germà de la Carlota.

Miquel/Lancelot és encantador, bastant pallasso i una mica trasto. De vegades va a la seva bola perquè li agradaria decidir-ho tot, però els altres el frenen.

Mireia/Ginebra, la millor amiga de la Carlota, és independent, atrevida i intel·ligent, i no té pèls a la llengua.

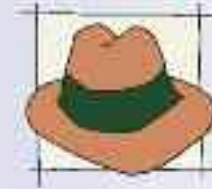
Berta/Viviana, dolça i bastant callada, inspira confiança. I sempre està disposada a viure aventures i misteris amb la Tribu.

Merli, amb els seus ulls de mitja lluna, és tan pagat de si mateix que sembla saber-ho gairebé tot. O això creu la Carlota.

CAPÍTOL 1

*En Miquel
desapareix*

Aquell dimarts d'agost feia una calor que hauríem pogut fer ous ferrats damunt les pedres. De debò!

Encara quedaven dies per començar l'escola i ja estava farta del casal d'estiu i de les anades a la piscina amb en Marc i amb la nostra cangur, la Rosa. Tenia ganes que passés alguna cosa emocionant.

La resta de la Tribu de Camelot també estava avorrida com una ostra. La Tribu de Camelot és el nom de la colla que formem la Mireia, la Berta, l'Eli, en Sa'ïd, en Miquel i jo. El nostre lema és «Treballarem sempre en equip,

defensarem aquell que ho necessiti i lluitarem per la igualtat», perquè a això ens dediquem, tot i que, de passada, també resollem misteris i vivim aventures. En realitat, tot va començar amb el canari robat de la Rosa, la meva genial veïna i cangura.¹

El cas és que aquell migdia de mitjan agost la Tribu estava parlant pel messenger mirant de tenir alguna idea brillant per fer-se passar l'ensopiment. Va ser aleshores quan en Lancelot, o sigui, en Miquel, va llançar la seva proposició.

En Lancelot diu:

El meu pare proposa que juguem a disfressar-nos.

La Ginebra diu:

De què? De caputxeta vermella?

En Lancelot diu:

La llesta!

Uf! Com podia ser que aquell parell tinguessin ganes d'esbatussar-se amb aquella tempera-

1. Vegeu *La Carlota i el misteri del canari robat*.

tura tan alta? Jo amb prou feines tenia ganes de teclejar a l'ordinador.

En Tristany diu:

Ostres, pareu de fer-vos la guitza.

La Viviana diu:

Va, Lancelot, amb quines disfresses?

En Lancelot diu:

Amb roba antiga de la meva família. Mola?

La Morgana diu:

Mola moltíssim.

La Viviana diu:

De barrets, en teniu?

En Lancelot diu:

No ho sé. S'ha de mirar.

La Celinda diu:

A quina hora venim?

En Lancelot diu:

A les cinc.

No em va costar gens convèncer la Rosa perquè em deixés anar a casa d'en Miquel. Ella

també estava fins a les pestanyes de la calor, de les vacances, d'en Marc i de mi.

—D'acord, Carlota. Pots anar-hi, però passa per la biblioteca per avisar la teva mare.

Vaig mirar en Marc de reüll. M'esperava la seva reacció. Una cosa així com: «Jo també vull venir». Perquè el meu germà, de vegades, és un corcó. Però no hi va haver reacció. Potser estava fregit per culpa de la calor.

Vaig anar fins a la biblioteca on treballa la mare. No era al taulell en aquell moment. Vaig xiuxiuejar-li la petició a l'Andreu, un noi molt jove tan afeccionat als llibres que ha obtingut permís de la mare per ajudar-la durant el mes d'agost.

—Espera't un moment —em va dir. I se'n va anar.

Al cap d'uns segons va tornar amb el consentiment de la mare.

Vaig sortir corrents de la biblioteca per entrar a la porteria del costat, que és on viu en Miquel.

L'edifici, molt i molt antic, contrasta amb la biblioteca, moderna i amb grans finestrals. Fins no fa gaires anys, havíem de pujar al quart pis a peu, però ara hi han instal·lat un ascensor. I just al costat de l'ascensor, obrint una porta que jo no sabia on donava, vaig veure la Tribu de Camelot.

—Ja era hora, Carlota!

—On anem?

—Al refugi antiaeri —va dir en Miquel.

Segur que vaig fer cara de pallussa.

—És que ara hi haurà un bombardeig! —va riure's de mi l'Eli.

—Au, va!

—I és clar que no —va dir la Mireia—. Anem al soterrani, que durant la Guerra Civil va servir de refugi contra les bombes.

—Però ara serveix perquè els veïns hi desin trastos...

—O ampolles de vi, no et pensis —va aclarir en Miquel.

Vam entrar en un lloc, mal il·luminat per una bombeta que penjava d'un fil. L'espai estava dividit en deu parts per uns envans. A cada part, s'hi veia una porta, alguna de les quals tenia un cadenat posat.

En Miquel va obrir una porta que no tenia

La Guerra Civil espanyola

L'any 1936, a Espanya hi havia la Segona República, un govern elegit pel poble espanyol. Uns militars de dretes, comandats pel general Franco, amb el suport de l'Església i de polítics conservadors, es van alçar contra aquest govern. Partidaris de la República i partidaris dels militars revoltats es van enfrontar en una guerra que va durar tres anys. Els militars, ajudats per l'Alemanya nazi i la Itàlia feixista, van vèncer el 1939. A partir d'aquell moment, Franco va iniciar una dictadura que va durar fins el 1975.

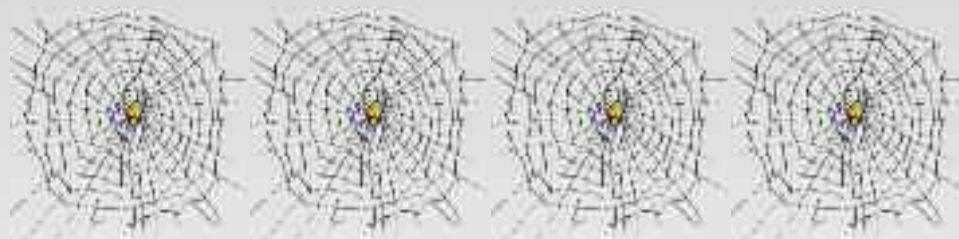

clau i vam entrar en una habitació dels mals endreços semblant al lloc de reunions de la Tribu de Camelot, però més fosc i més brut.

—Allí —va dir en Miquel, assenyalant una mena de caixa de vímet empolegada.

Ens hi vam llançar al damunt i vam acabar amb les mans i els cabells plens de teranyines.

—Ecs! Quin fàstic —va queixar-se la Berta.

—Uf! Deu fer segles que ningú no la toca —va dir en Sa'íd.

—Au, feu-vos enrere que l'obriré —va avisar en Miquel, a la vegada que feia girar la tanca. Després, va començar a aixecar la tapa lentament.

—Tens por que hi hagi un fantasma? —va preguntar-li la Mireia.

—Ha, ha! —va fer en Miquel—. Que graciosa!

Però, un cop va haver alçat la tapa, de l'interior no en va sortir un fantasma, sinó arnes.

Moltíssimes arnes! Un estol d'arnes!

—Uix! Què són aquestes bestioles? —va dir l'Eli movent les mans davant la cara.

—Són arnes. Es mengen la roba —vaig explicar jo, que en tenia experiència perquè un any em vaig trobar uns forats en un jersei fets per aquells insectes.

—Ai, ai, ai! —va fer en Miquel, com qui preveu la situació següent.

I la situació següent va ser que la roba de la caixa de vímet estava feta pols. Ho sigui, que les arnes l'havien perforat tant que hi havia més forats que roba.

—Vols dir que aquesta destrossa l'han feta unes bestioles tan petites? —va demanar en Sa'ïd.

—Potser també hi ha rates —vaig suggerir jo.

—Rates? —van dir l'Eli, en Sa'ïd i la Berta mirant al seu voltant.

—Que no, que aquí no hi ha rates —va tranquil·litzar-los en Miquel.

—Ni tampoc res per disfressar-nos —va dir la Mireia, amb veu desencantada.

—Ostres! I ara què fem? —va dir la Berta.

—Pujar a casa a berenar —va dir en Miquel després de bufar-se el seu serrell sensacional i repenjar-se en un mirall de cos sencer recolzat a la paret.

En aquell moment, el mirall va anar-se'n enrere travessant la paret, que es va empassar en Miquel.

Els altres cinc ens vam quedar mirant, horroritzats, el forat negre, negríssim, que s'havia obert a la paret enduent-se el nostre amic.

—Òndia!

—I això què és?

—Miquel, Miquel!

